

Til lovforslag nr. L 178. Betænkning afgivet af Trafikudvalget den 27. februar 1992

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til kommunikationsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Der er af kommunikationsministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlemmer) lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og vil stemme imod det stillede ændringsforslag. Mindretallet udtaler følgende:

Indførelsen af de såkaldte 900-tjenester betød en tiltrængt udvidelse af mulighederne for anvendelse af telefonnettet. Som med så meget andet kom de danske telefonselskaber først haltende bagefter mange andre lande med denne nye specielle service. De danske telefonselskaber er ekstremt restriktive og dybt konservative i deres syn på, hvad telefonnettet må og skal benyttes til. Denne stivnakkede tilbageholdenhed betyder tab af mange spændende tilbud og dermed fornægtelse af ny udvikling og ny teknologi.

Aldrig så snart var 900-tjenesterne blevet startet, før den danske dobbeltmoral og jantelov igen kiggede frem. Nok må man bruge 900-tjenesterne, men sandelig ikke til hvad

som helst! Ytringsfriheden gælder kun, når den statsautoriserede moral er dækket ind. Det blev selvfølgelig de såkaldte erotiske tjenester, som hurtigt blev karakteriseret som misbrug. Set i lyset, af hvilken international murbrækker for ytringsfriheden det var, da Danmark frigav pornoen, så forekommer holdningen til erotiske telefontjenester noget puritansk. Nok må forbrugerne leje pornovideoer, købe pornoblade, se pornobiografilm og på mange andre områder købe erotiske tjenester, men ikke pr. telefon!

Straks skal 900-tjenesterne inddeles i statsautoriserede kategorier. Det bliver statskommissærers opgave med uigenkaldelig dom at afgøre, hvorvidt en tjeneste skal være I, II eller III. Kategoriseringen betyder, at forbrugerne kun frit kan ringe til kategori I, mens kategori II kun er for centraler med mulighed for digital spærring. Endelig kræver adgang til kategori III, at kunden aktivt anmoder om åbning af telefonen.

Argumentet er bl.a., at børn og unge ikke skal misbruge forældrenes telefon med kæmpe telefonregninger til følge. Imidlertid vil f.eks. en kostbar børsservice være under kategori I, mens en erotisk tjeneste kommer i kategori III. Telefonregningen må altså godt eksplodere som følge af aflytning af moralsk »acceptable« tilbud, mens moralsk »uacceptable« tilbud skal kræve særlig adgang.

Det er desuden en spændende kuriositet, at mens den seksuelle lavalder på 15 år giver mulighed for graviditet i den alder, er det ikke til-